

Sapatin Vartija

Touko-Kesäkuu 2013

Pysykää laissa ja todistuksessa

Jes. 8:20

**Julkaisija: Seitsemennen Päivän Adventistien
kansainvälinen lähetykseurakunta Uskonpuhdistusliike
Suomen Lähetysyhdistys r.y.**

**Mastotie 10, 37800 Toijala Puh. 03 5425100 eMail:
info@spaup.org www.spaup.org**

*Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi
ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo,
hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Joh. 3:16.*

*Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen
käskynsä. Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat; sillä kaikki,
mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on
se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme.*

1. Joh. 5:3, 4.

Kansikuvat V. Marinov lähetyksäynnillä Virossa, Latviassa, Liettuassa,
Ruotsissa ja Bulgariassa

Jumalan rakkaus ihmistä kohtaan

Luonto ja ilmoitus todistavat molemmat Jumalan rakkaudesta. Meidän taivaallinen Isämme on elämän, viisauden ja ilon lähde. Katso luonnon ihmeitä ja ihanuuksia. Ajattele, miten oivallisesti ne soveltuvat tyydyttämään ei vain ihmisen vaan kaikkien elollisten tarpeita ja onnea. Auringonpaiste ja sade, jotka ilahduttavat ja virvoittavat maata, vuoret ja meret ja tasangot, kaikki puhuvat meille Luojan rakkaudesta. Jumala huolehtii kaikkien luotujensa jokapäiväisistä tarpeista. Psalmin kirjoittaja sanoo kauniisti: »Kaikkien silmät vartioitsevat sinua, ja sinä annat heille heidän ruokansa ajallaan. Sinä avaat kätesi ja ravitset suosiollasi kaikki, jotka elävät» (Ps. 145:15,16).

Jumala teki ihmisestä täysin pyhän ja onnellisen; eikä kauniissa maassa, sellaisena kuin se lähti Luojan kädestä, ollut mitään turmeluksen jälkiä tai kirouksen varjoa. Murheen ja kuoleman on aikaansaanut Jumalan lain, rakkauden lain, rikkominen. Kuitenkin synnin aiheuttaman kärsimyksen keskelläkin ilmenee Jumalan rakkaus. On kirjoitettu, että Jumala kirosi maan ihmisen tähden (1 Moos. 3: 17). Orjantappurat ja ohdakkeet - vaikeudet ja koettelemukset, joiden johdosta ihmisen elämä on työtä ja murhetta - määrättiin hänen parhaakseen osana sitä kasvatusta, joka Jumalan suunnitelmassa oli välttämätön ihmisen kohottamiseksi siitä turmiosta ja alennustilasta, jonka synty oli aikaansaanut. Vaikka maailma onkin langennut, se ei ole pelkkää murhetta ja kurjuutta. Itse luonnossakin on toivon ja lohdun sanomia. Ohdakkeissa on kukkia, ja okaita peittävät ruusut.

»Jumala on rakkaus» on kirjoitettuna jokaisessa avautuvassa silmussa, jokaisessa versoavassa ruohonkorressa. Suloiset linnut, jotka täyttävät ilman iloisella viserryksellään, ihanan väriset kukat, jotka täydellisessä kauneudessaan sulostuttavat tuoksullaan ilman, metsien mahtavat puut runsaassa vihannassa lehtiverhossaan - kaikki todistavat Jumalamme hellästä, isällisestä huolenpidosta ja hänen halustaan tehdä lapsensa onnellisiksi.

Jumalan sana ilmoittaa hänen luonteensa. Hän itse on julistanut ääretöntä rakkauttaan ja sääliään. Kun Mooses rukoili: »Anna siis minun nähdä sinun kirkkautesi», Herra vastasi: »Minä annan kaiken ihanuuteni käydä sinun ohitsesi» (2 Moos. 33: 18, 19). Tällainen on hänen

kirkkautensa. Herra kulki Mooseksen ohitse ja julisti: »Herra, Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka pysyy armollisena tuhansille, joka antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit» (2 Moos. 34: 6, 7). Hän on »pitkämielinen ja armosta rikas», »sillä hänellä on halu laupeuteen» (Joon 4: 2; Miika 7:18).

Jumala on sitonut sydämemme itseensä lukemattomilla todisteilla taivaassa ja maan päällä. Hän on koettanut ilmaista itsensä meille sekä luonnon että niiden syvimpien ja hellimpien maallisten siteiden välityksellä, jotka ihmissydän voi tietää. Kuitenkin ne kuvastavat vain epätäydellisesti hänen rakkauttaan. Vaikka hän oli antanut kaikki nämä todisteet, hyvän vihollinen sokaisi ihmisten mielen niin, että he suhtautuivat Jumalaan pelokkaasti ja pitivät häntä ankarana ja armahtamattomana. Saatana johti ihmiset kuvittelemaan Jumalaa olennoiksi, jonka tärkein ominaisuus on taipumaton oikeudenmukaisuus, joka on ankara tuomari, tyly ja vaativa velkoja. Hän kuvasi Luojan olennoiksi, joka tarkkaan vaanii ihmisten virheitä ja erehdyksiä, jotta voisi langettaa heille tuomionsa. Jeesus tuli elämään ihmisten keskuuteen poistaakseen tämän synkän varjon ilmaisemalla maailmalle Jumalan äärettömän rakkauden.

Jumalan Poika tuli taivaasta tehdäkseen tunnetuksi Isän. »Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut» (Joh. 1: 18). »Eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa» (Matt. 11: 27). Kun eräs opetuslapsista esitti pyynnön: »Näytä meille Isä», Jeesus vastasi: »Niin kauan aikaa minä olen ollut teidän kanssanne, etkä sinä tunne minua, Filippus! Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän; kuinka sinä sitten sanot: 'Näytä meille Isä'?» (Joh. 14: 8, 9).

Puhuessaan maanpäällisestä tehtävästään Jeesus sanoi: Herra »on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen» (Luuk, 4: 18). Tällainen oli hänen tehtävänsä. Hän kulki ympäri, teki hyvää ja paransi kaikki saatanan ahdistamat. Oli kokonaisia kyliä, joissa ei ainoassakaan talossa ollut valituksia sairauden takia, sillä hän oli kulkenut niiden läpi ja parantanut kaikki sairaat. Hänen toimintansa todisti hänen jumalallisesta voitelustaan. Rakkaus, laupeus ja myötätunto ilmenivät hänen elämänsä

jokaisessa teossa; hänen sydämensä tunsikin hellää sääliä ihmislapsia kohtaan. Hän otti päälleen ihmisluonnon kyetäkseen tajuamaan ihmisen tarpeet. Köyhimmätkään ja vähäpätöisimmätkään eivät pelänneet kääntyä hänen puoleensa. Vieläpä pienet lapsetkin olivat kiintyneitä häneen. He kiipesivät mielellään hänen syliinsä ja katselivat hänen mietteliäitä kasvojaan, joista säteili hyvyys ja rakkaus.

Jeesus ei salannut ainuttakaan totuuden sanaa, mutta hän lausui sen aina julki rakkauden hengessä. Hän osoitti mitä suurinta hienotunteisuutta ja harkitsevaa ystävällistä huomaavaisuutta seurustellessaan ihmisten kanssa. Hän ei ollut milloinkaan karkea, ei milloinkaan tarpeettomasti lausunut ankaraa sanaa, ei milloinkaan aiheuttanut tarpeetonta tuskaa herkkätunteiselle sielulle. Hän ei milloinkaan soimannut inhimillisestä heikkoudesta. Hän puhui totta, mutta aina rakkauden hengessä. Hän tuomitsi ulkokultaisuuden, epäuskon ja vääryyden; mutta hänen äänensä vapisi liikutuksesta hänen lausuessaan ankaria nuhteitaan. Hän itki Jerusalemiä, rakastamaansa kaupunkia, joka kieltäytyi vastaanottamasta häntä, tietä, totuutta ja elämää. He olivat hylänneet hänet, Vapahtajan, mutta hän tunsikin heitä kohtaan säälivää hellyyttä. Hänen elämänsä oli itsensä kieltämistä ja muista huolta pitämistä. Jokainen sielu oli kallisarvoinen hänen silmissään. Vaikka hän säilytti joka hetki jumalallisen arvokkuutensa, hän kumartui mitä hellimmällä huomaavaisuudella Jumalan perheen jokaisen jäsenen puoleen. Kaikki ihmiset hän näki langenneina sieluina, joiden pelastaminen oli hänen tehtävänsä.

Tällaisena ilmenee Kristuksen luonne hänen elämässään. Tällainen on Jumalan luonne. Isän sydäimestä tulvivat Kristuksessa ilmenneen jumalallisen myötätunnon virrat ihmislasten ylle. Jeesus, lempeä, säälivä Vapahtaja, oli Jumala, »joka on ilmestynyt lihassa» (1 Tim. 3:16).

Meidän lunastuksemme tähden Jeesus eli ja kärsi ja kuoli. Hänestä tuli »kipujen mies», jotta me tulisimme osallisiksi iankaikkisesta ilosta. Jumala salli rakkaan Poikansa, joka oli täynnä armoa ja totuutta, tulla kuvaamattoman kirkkauden maailmasta maailmaan, joka oli synnin pilaama ja turmelema, kuoleman varjon ja kirouksen synkentämä. Hän salli hänen lähteä hellästä sylistään, enkelten ylistyksen keskeltä, kärsimään häpeää, loukkauksia, nöyryytyksiä, vihaa ja kuoleman. »Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut» (Jes. 53: 5). Katsele häntä

erämaassa, Getsemanessa, ristillä! Jumalan tahraton Poika otti päälleen synnin taakan. Hän, joka oli ollut yhtä Jumalan kanssa, tunsu sielussaan, miten kauhistava on synnin aiheuttama ero ihmisen ja Jumalan välillä. Tämä pusertui hänen huuliltaan tuskaisena huutona: »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?» (Matt. 27: 46). Synnin taakka, tietoisuus sen kauhistavasta suuruudesta, sen synnyttämästä kuilusta ihmissielun ja Jumalan välillä, mursi Ihmisen Pojan sydämen.

Tätä suurta uhria ei kuitenkaan annettu sitä varten, että se synnyttäisi Isän sydämessä rakkauden ihmistä kohtaan, herättäisi hänessä halun pelastaa ihminen. Ei toki! »Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa» (Joh. 3: 16). Isä rakastaa meitä, ei suinkaan suuren sovitusuhrin vuoksi, vaan hän järjesti sovitusuhrin, koska hän rakastaa meitä. Kristus oli se välikappale, jonka välityksellä hän saattoi vuodattaa äärettömän rakkautensa langenneen maailman ylle. »Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa» (2 Kor. 5: 19). Jumala kärsi Poikansa kanssa. Getsemanen tuskassa, Golgatan kuolemassa äärettömän Rakkauden sydän maksoi lunastuksemme hinnan.

Jeesus sanoi: »Sentähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin» (Joh. 10: 17). Se on: »Minun Isäni on niin teitä rakastanut, että hän jopa rakastaa minua enemmän sen vuoksi, että minä annan henkeni lunastaakseni teidät. Olen tullut Isälleni kalliimmaksi sen vuoksi, että olen ryhtynyt teidän sijaiseksenne ja takaajaksenne antamalla oman elämäni ja ottamalla teidän velkanne ja rikoksenne omikseni; sillä minun uhrini perusteella Jumala voi olla vanhurskas ja kuitenkin vanhurskauttaa sen, joka uskoo Jeesukseen.»

Ei kukaan muu kuin Jumalan Poika voinut lunastaa meitä, sillä ainoastaan hän, joka oli Isän helmassa, saattoi ilmaista hänet. Ainoastaan hän, joka tunsu Jumalan rakkauden korkeuden ja syvyyden, saattoi tehdä sen tiettäväksi. Ei mikään vähäisempi kuin se ääretön uhri, jonka Kristus antoi langenneen ihmisen puolesta, voinut osoittaa Jumalan rakkautta kadotettua ihmiskuntaa kohtaan.

»Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa.» Hän ei antanut häntä vain elämään ihmisten keskuudessa, kantamaan heidän syntinsä ja kuolemaan uhrina heidän puolestaan. Hän antoi hänet langenneelle ihmissuvulle. Kristuksen tuli ottaa omikseen ihmiskunnan pyrkimykset ja tarpeet. Hän, joka oli yhtä Jumalan kanssa, on liittänyt itsensä ihmislapsiin siteillä, jotka eivät katkea milloinkaan.

Jeesus »ei häpeä kutsua heitä veljiksi» (Hebr. 2: 11). Hän on meidän Sovitusuhrimme, Puolustajamme, Veljemme, joka on meidän inhimillisessä hahmossamme Isän valtaistuimen edessä ja on läpi iankaikkisuuksien yhtä lunastamansa ihmissuvun kanssa - hän on Ihmisen Poika. Ja kaikki tämä sitä varten, että ihminen voisi nousta synnin turmeluksesta ja alennustilasta ja voisi kuvastaa Jumalan rakkautta ja päästä osalliseksi pyhyiden ilosta.

Sen hinnan, joka lunastuksestamme maksettiin, sen äärettömän uhrin, jonka taivaallinen Isämme antoi luovuttaessaan Poikansa meidän tähtemme, tulisi antaa meille ylevä käsitys siitä, mitä meistä voi tulla Kristuksen kautta. Kun innoitettu apostoli Johannes tarkasteli sen rakkauden korkeutta, syvyyttä ja leveyttä, jota Isä tuntee tuhoutuvaa ihmissukua kohtaan, hän oli täynnä ihmetystä ja kunnioitusta; ja kykenemättä löytämään sopivia sanoja, joilla olisi ilmaissut tämän rakkauden suuruuden ja hellyyden, hän kehotti maailmaa tutkimaan sitä itse. »Katsokaa, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi» (1 Joh. 3: 1). Minkä arvon tämä antaakaan ihmiselle! Rikkomuksen tähden ihmislapset tulevat saatanan alaisiksi. Uskomalla Kristuksen sovitushriin Aadamin lapset voivat tulla Jumalan lapsiksi. Ihmiseksi tulemisellaan Kristus ylentää ihmiskunnan. Langenneet ihmiset tulevat asemaan, jossa he, olemalla yhteydessä Kristukseen, todella ovat arvollisia kantamaan »Jumalan lasten» nimeä.

Tällainen rakkaus on vailla vertaa. Taivaallisen Kuninkaan lapsia! Mikä kallisarvoinen lupaus! Miten syvällistä ajateltavaa! Jumalan verraton rakkaus maailmaa kohtaan, joka ei rakastanut häntä! Tällä ajatuksella on nöyryyttävä vaikutus sieluun, ja se vangitsee mielen kuuliaiseksi Jumalan tahdolle. Mitä enemmän tutkimme Jumalan luonnetta ristin valossa, sitä paremmin näemme, miten armo, hellyys ja anteeksiantavaisuus yhdistyvät oikeuteen ja vanhurskauteen, ja sitä selkeämmin havaitsemme lukemattomia todisteita äärettömästä rakkaudesta ja lempeästä säälistä, joka on suurempi kuin äidin kaihoisa myötätunto tottelematonta lastaan kohtaan. Tie Kr. Luo, 5-11.

”Älkää olko kenellekään mitään velkaa, muuta kuin että toisianne rakastatte; sillä joka toistansa rakastaa, se on lain täyttänyt.” Rom. 13:8.

“Hyväatekeväinen sielu tulee ravituksi, ja joka muita virvoittaa, se itse kostuu.”

Sananl. 11:25

Tämä maailma, jossa synty on hallinnut jo kuusi tuhatta vuotta on täynnä pahuutta, parantumattomia sairauksia, kärsimystä ja kuolemaa. Monet eivät löydä tähän tuskaansa mistään ymmärrystä, apua, lohdutusta ja pelastusta. Huomaamme, että kaikki on menossa huonompaan suuntaan, mutta Jumalan sana pysyy aina samana ja Hänen lupauksensa ovat edelleen voimassa, mikäli ihmiset täyttävät pelastuksen ehdot.

Tässä maailmassa ei ole tärkeämpää ja jalompaa työtä kuin auttaa kärsiviä ja apua tarvitsevia ihmisiä. Jokainen, joka on ryhtynyt täyttämään tätä tärkeää tehtävää on kokenut, että “hyväatekeväinen sielu tulee ravituksi, ja joka muita virvoittaa, se itse kostuu.” Sananl. 11:25

Ehkä usein ajatteleme, “miten voin auttaa muita, kun minä itse olen avun tarpeessa ja miten voin lohduttaa muita, kun minä itse tarvitsen lohdutusta” mutta silloin kun teemme laupeuden työtä koemme suuria siunauksia ja virvoitusta. Sen takia Jumalan nimessä ja uskossa pitää lähteä tekemään tätä työtä, silloin ne siunaukset, jotka taivaallinen Isämme antaa kauttamme kärsiville ihmisille tulevat meillekin. Kiitos Herralle siitä.

Job - tarpeessa olevien avustajana

“Minä näet pelastin kurjan, joka apua huusi, ja orvon, jolla ei auttajaa ollut. Menehtyväisen siunaus tuli minun osakseni, ja lesken sydämen minä saatoin riemuitsemaan.” Job 29:12, 13.

Job on ollut suuri siunaus apua tarvitseville ihmisille. Hän oli Jumalan siunaama mies kun auttoi kärsiviä ihmisiä. Sen takia, kun hänen uskonsa ankarasti koeteltiin se kesti, vaikka hän kadotti kaikki, hän ei menettänyt Jumalaansa, joka siunasi häntä entistä enemmän. Jos haluamme saada suuria siunauksia taivaasta tehkäämme hyvää toisille Jumalan kunniaksi.

Jeesus sanoi: “Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isänne, joka on taivaissa.” Matt. 5:16. Kun teemme hyvää taivaallisen Isän nimi tulee aina uudestaan ylistetyksi ja suuressa armossaan Hän lähettää meille runsaita siunauksia. Auttakoon Hän meitä, ettemme väsyisi tekemään hyvää

kaikille ihmisille.

Jeesus – hyväntekeväisyyden täydellinen esimerkki

“Herra, Herra on minulle antanut opetuslasten kielen, niin että minä taidan sanalla virvoittaa väsynyttä; hän herättää aamu aamulta, herättää minun korvani kuulemaan opetuslasten tavalla.” Jes. 5:4.

Jeesuksen tehtävä maan päällä oli tehdä ainoastaan hyvää, siitä huolimatta miten ihmiset suhtautuivat Häneen. Ihan lapsuudesta lähtien Hän oli oppinut tekemään hyvää. Profetian Henki ilmoittaa, että Jeesuslapsi joskus antoi Hänelle kuuluvan aterian nälkäisille. Hän halusi aina tehdä ihmiset iloiseksi ja onnelliseksi.

Jeesuksen sanat antoivat aina virvoitusta ja lohdutusta henkisesti väsyneille. “Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta, kunnes hän saattaa oikeuden voittoon.” Matt. 12:20. Hän halusi tukea heikkoja ihmisiä, että he voisivat vahvistua henkisesti ja saada ikuista pelastusta.

“Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettynyttä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta, julistamaan Herran otollista vuotta ja meidän Jumalamme kostonpäivää, lohduttamaan kaikkia murheellisia.” Jes. 61:1, 2.

Vapahtajamme toi ilosanomaa nöyrille ja henkisesti köyhille. Hän toi rauhan sanoman heille. Hän ei tyydyttänyt ainoastaan heidän jokapäiväisiä tarpeitansa, vaan myös hengellisiä, Hän ei parantunut ainoastaan heidän fyysisiä sairauksiansa, vaan Hän antoi myös heidän syntinsä anteeksi. Tämä taivaallinen Lääkäri pystyi parantamaan myös synnin aiheuttamat haavat sydämessä, ja juuri tämä antoi ihmisille sanomattoman ilon ja kääntyneet antoivat elämänsä Hänelle, koska tulivat vapaiksi synnin vankilasta.

Yliluonnollisen voiman, jonka Jeesus sai taivaalliselta Isältä, Hän käytti ainoastaan ihmisen hyväksi. Hän ei käyttänyt sitä tehdäkseen omaa elämäänsä helpommaksi, vaan muiden ihmisten elämän. Sen vuoksi katsokaamme Jeesukseen ja oppikaamme Hänestä.

“Ja kun hyvää teemme, älkäämme lannistuko, sillä me saamme ajan tullen niittää, jos emme väsy.” Gal. 6:9.

Hyvän tekeminen tarkoittaa mennä jatkuvasti vasta virtaan, sen vuoksi

voit väsyä, mutta Jumalan sanan neuvo on "älkäämme lannistuko." Meidän tulee muistaa myös mitä Jeremia on sanonut: "Sillä minä virvoitan väsyneen sielun, ja jokaisen nääntyvän sielun minä ravitsen." Jer. 31:25. Samana hetkenä kun tuntuu että emme jaksakaan enää, pitää viipymättä pyytää apua ylhäältä ja tulemme saamaan sitä, koska Jumala täyttää lupauksensa. Muistakaamme, että Jumala on kutsunut meitä uskon tielle olemaan siunaukseksi toisille, viemään lohduttavaa sanomaa hukkuville ihmisille.

Ainoastaan hyvää tekemällä voi saada ihmisen sydämen avautumaan totuudelle. Jeesus voitti tuhansia sieluja puoleensa, vain hyvää tekemällä. Tämä on tie, jota meidän tulee seurata, että Jumalan nimi kirkastuisi elämässämme.

"Meidän kaikkien tulisi olla Jeesuksen todistajia. Kristuksen armon pyhittämä seurustelu on saatava sellaiseksi, että sillä voitetaan sieluja Kristukselle. Näyttäkäämme maailmalle, ettemme itsekkäästi harrasta vain omia etujamme, vaan että haluamme toistenkin osallistuvan siunauksistamme ja etuoikeuksistamme. Näyttäkäämme heille, ettei uskontomme tee meitä säälimättömiksi tai vaativaisiksi. Kaikkien, jotka tunnustavat löytäneensä Kristuksen, tulee Hänen tavallaan palvella toisia ihmisiä." AT. 133, 134.

Tästäkin pienestä todistuksesta tulee jälleen selväksi miten korkean tehtävän Jumala on antanut meille – elää toisten ihmisten hyväksi ja Jumalan kunniaksi.

Saattaa olla, että joskus se hyvä mitä teemme toisille tulkitaan pahaksi, joskus tulee väärinkäsityksiä, ja sen kautta sielunvihollinen pyrkii esittämään hyvän työn väärässä valossa. Hän pyrkii aiheuttamaan paljon harmia ja vaikeuksia hyvän tekijälle, että jos mahdollista, hän lopettaisi hyvän tekemisen. Mutta muistakaamme, meidän rakasta Vapahtajaamme, josta sanottiin: "Tämä ei aja riivaajia ulos kenenkään muun kuin Beelsebulin, riivaajain päämiehen, voimalla." Matt. 12:24. Ei nämäkään sanat pysäyttäneet Jeesusta tekemästä hyvää. Seuratkaamme Hänen esimerkkiänsä uskossa, vaikka tuloksia ei heti näkyisikään. Jumalan sanan kautta saamme aina lohdutusta mennäksemme eteenpäin työtä tehden, koska se on Jumalan työ. "Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköne ei ole turha Herrassa." 1. Kor. 15:58.

Onesiforuksen esimerkki

“Antakoon Herra laupeutta Onesiforuksen huonekunnalle, sillä usein hän on minua virvoittanut, eikä ole kahleittänyt hävennyt;” 2. Tim. 1:16.

Raamatussa on myös henkilöitä, joista ei mainita paljon, ja yksi niistä on Onesifor. Apostoli Paavalin lyhyestä ilmoituksesta tämän henkilön suhteen, ymmärrämme, että hän ja hänen omaisensa tekivät hyvää apostolille kun hän oli todella avun tarpeessa. “Usein on minua virvottanut” apostoli mainitsee, ja hän oli hyvin kiitollinen siitä. Käsitämme, että apostolikin, joka lähetti monille seurakunnille ja henkilöille rohkaisevia kirjeitä, on tarvinut toisten tukea ja lohdutusta. Onesifor on usein virvoittanut Paavalia, eikä hävennyt kahleitaan.

Olisi ollut helppo olla lähellä apostolia, kun hän matkusti vapaana, saarnasi Jeesuksen pelastuksesta ja hänen sanomansa otettiin vastaan, mutta nyt, kun on vankina ja vainottuna? Siinä tarvitaan myötätuntoa, rakkautta ja nöyryyttä. Hän täytti Jeesuksen antaman vertauksen: “Ja milloin me näimme sinun sairastavan tai olevan vankeudessa ja tulimme sinun tykösi? Niin Kuningas vastaa ja sanoo heille: 'Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.’” Matt. 25:39, 40. Onesifor on todella hyvä esimerkki meille. Tehkäämme samalla tavalla, kuin hän teki, että meidän kauttamme Herra virvoittaisi monia tarvitsevia ja he saisivat lohdutusta ja tukea.

”...joka antaa teille juodaksenne maljallisen vettä...”

”Sillä joka antaa teille juodaksenne maljallisen vettä siinä nimessä, että te olette Kristuksen omia, totisesti minä sanon teille: se ei jää palkkaansa vaille.” Mark. 9:41.

Tässä Jeesus osoitti, että pienikin hyväntekeväisyyden teko lähetystyöntekijää kohtaan ei jää huomaamatta. Jumala lähettää siunauksia sille henkilölle, joka on tukenut ja auttanut lähetystyöntekijää.

Kun köyhä leski uskonsa mukaan toi profeetalle ensin vähän leipää ja vettä, niin Jumala siunasi häntä ja säilytti hänen elämänsä ja hänen poikansa elämän.

Kun Loot otti tuntemattomat vieraat kotiinsa, Jumala pelasti hänet ja hänen tyttärensä tulevalta tuholta.

”Ja kun hän vielä vitkasteli, tarttuivat miehet hänen käteensä sekä

hänen vaimonsa ja molempien tyttäriensä käteen, sillä Herra tahtoi säästää hänet, ja veivät hänet ulos ja jättivät hänet ulkopuolelle kaupunkia. Ja viedessään heitä ulos sanoi mies: "Pakene henkesi tähden, älä katso taaksesi äläkä pysähdy mihinkään lakeudella. Pakene vuorille, ettet hukkuisi." 1. Moos. 19:16. 17.

Hyväntekeväisyyden teot on kauaskantoiset. Emme pysty kuvittelemaan kuinka suuren merkityksen taivas antaa, ja miten suuria siunauksia lähetetään sille henkilölle, joka on tehnyt hyvää Jumalan palvelijalle.

Kaikki on kirjoitettu taivaan muistokirjaan, niin että ihminen, joka on tehnyt hyvää toisille, ”se ei jää palkkaansa vaille,” ”ja joka muita virvoittaa, se itse kostuu.”

Herra meitä siunatkoon ja auttakoon, ettemme väsyisi tekemään hyvää toisille, silloin Hän lähettää suuria siunauksia meille. Aamen.

Teidän veljenne, Vladimir Marinov

Kyllä Taivaan Isä pitää huolen

Kerran tapasin erään ystäväni kaupassa. Olimme vuosia tunteneet toisemme ja jakaneet ajatuksiamme toistemme kanssa. En ollut kuitenkaan varma, oliko hän tuntemani henkilö. Pian hän kuitenkin tuli luokseni ja alkoi tuttavallisesti kertomaan itsestään. ”Minä varmaan näytän oudolta, koska minulla on peruukki päässäni.” hän sanoi ja jatkoi kertomistaan sairaudestaan. Hänellä oli vahva usko siihen, että hän paranee sairaudestaan. Keskustelimme jonkun aikaa ja sen jälkeen erkanimme. Meni useita kuukausia aikaa ja hän soitti minulle hänelle tärkeästä pyynnöstään. Sovimme ajankohdan ja toteutin hänen pyyntönsä. Keskustelimme puhelimesta myös hänen sairaudestaan. Lopuksi hän totesi: ”Kyllä Taivaan Isä pitää huolen.” Näin puhelumme päättyi. Pian sen jälkeen ajattelin soittaa hänelle ja kysyä hänen vointiaan, mutta sainkin tietää, että Taivaan Isä oli pitänyt hänestä huolen ja vapauttanut hänet sairaudestaan. Hänen elämänsä oli päättynyt ja vain kauniit muistot olivat jäljellä.

En ollut pitkään aikaan saanut yhteyttä toiseen ystäväni ja olin

huolestunut hänestä. Pian sain viestiä, että hän oli sairastunut vakavasti. Olin murheellinen siitä ja rukoilin hänen puolestaan. Ystävyttemme oli ollut avointa ja hän teki kaikkensa, että se säilyi. Meni kaksi vuotta ja hän otti minuun puhelimitse yhteyttä. Keskustelimme hänen sairaudestaan ja hän sanoi elämän arvojen muuttuneen sairauden aikana. Hän kertoi iloisesti myös saaneensa terveen paperit ja jälleen innolla tekevän työtänsä. Pian puhelinkeskustelumme jälkeen hän tuli autolla kotimme pihaan. En tuntenut autoa, enkä myöskään ystävääni ulkonäöstä, vaan äänestä. Keskustelimme siinä jonkun aikaa ja sovimme meille tärkeistä yhteisistä asioista ja hän lähti eteenpäin. Yks' kaks' yllättäin sain viestin, että ystäväni oli jäänyt sairauslomalle ja pian sen jälkeen hän päätti vähentää työmääräänsä. Silloin ajattelin, että on luonnollista vähentää työmääräänsä, että pääsee paremmin keskittymään nykyiseen työhönsä. Ei mennyt montaakaan viikkoa, kun sain viestin, että hänen elämänsä oli päättynyt, sairaus oli vienyt yllättäen voiton. Muutama kuukausi jälkeenpäin poistin kännykästä viestejäni, eteeni tuli ystäväni aivan tavallinen työviesti ja hänen ”allekirjoituksensa”. En voinut sitä viestiä poistaa. Mieleeni muistui hänen monta ystävällistä sanaa ja tekoa, jotka kantavat varmasti muistoa hänestä vuosiksi eteenpäin.

Nämä kaksi tapausta laittoivat minua miettimään uskoani Jumalaan. Syvenevätkö elämänarvoni Jumalaani kohtaan ennen sairauden kohtaamista? Onko Pyhä Henki saanut uudistaa sisintäni taivas kelpoiseksi? Luotanko Taivaan Isän apuun, kun tiedän loppuni lähestyvän? Toinen ystävästäni oli minua vanhempi toinen nuorempi. Koin ystävässäni avoimuutta, halua tehdä kaikkensa toisen hyväksi, elämäniloa ja myönteisyyttä, elämän arvojen punnitsemista, uskoa ja luottamusta Taivaan Isän apuun. Ajatuksiini tuli, että heillä oli jo tässä elämässä luonteessaan taivaallisia elämänperiaatteita.

”Uskon kautta otamme Jumalan armon vastaan, mutta usko ei ole Vapahtaja. Se ei ansaitse mitään. Se on käsi, jolla tartumme Kristukseen ja omaksumme Hänen ansionsa pelastuksena synneistä. Emmekä voi edes katua ilman Jumalan hengen apua. Katumus tulee Kristukselta yhtä varmasti kuin anteeksiantokin. Pelastus on vain Kristuksessa. ”Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” Apt. 4:12. AT s. 155.

”Kun Jumalan Henki valtaa sydämen, se muuttaa elämän. Synnilliset

ajatukset pannaan pois, pahoista teoista luovutaan, rakkaus, nöyryys ja rauha tulevat vihan, kateuden ja riidan tilalle. Murheen sijaan tulee ilo, ja kasvat loistavat taivaan valoa. Kukaan ei näe kättä mikä kohottaa taakan, eikä havaitse valon laskeutuvan taivaan saleista. Siunaus tulee, kun sielu uskossa antautuu Jumalalle. Silloin tuo voima, mitä mikään ihmissilmä ei voi nähdä, luo uuden olennon Jumalan kuvaksi.” AT s. 152.

Me elämme nyt vakavassa ajassa. Tarvitsemme uudistusta elämäämme. ”Jos tahdot olla pyhä taivaassa sinun on ensin oltava pyhä maan päällä. Luonteenpiirteet, jota vaalit maan päällä, eivät muutu kuolemassa tai ylösnousemuksessa. Nouset haudasta samalla luonteenlaadulla varustettuna, jota osoitit kotona ja ystäväpiirissä. Jeesus ei muuta kenenkään luonnetta, kun hän tulee takaisin. Muutostyö on tehtävä nyt. Päivittäinen elämä ratkaisee kohtalomme. Luonteenvirheitä on kaduttava ja ne on korjattava Kristuksen armon avulla ja tasapainoinen luonne kehitettävä tänä koetuksen aikana, jotta olisimme sopivat taivaan asuntoihin.” Turvassa kriisin keskellä s.198.

Jeesus, lahjoita tules taivaasta, Voimas anna sieluuni. Täytä syömein mun elämälläs Sun, Anna rakkauttasi.

Minut puhdistu veren voimalla, Polta saasta sielustain. Suo mun nöyränä Sinuss’ pysyä, Elän armostasi vain.

Rauhanliitossas pidä omanas, Anna kätes ohjaamaan, Etten heikkona enää horjua Voisi tielläs milloinkaan.

Poissa tuska on, riemu verraton! Herra meille armon toi. Pelastettuina saamme veisata: Karitsalle kiitos soi!

Merja -sisar

...kun Jumala puhui

Jeesus oli viettänyt lapsuutensa ja nuoruutensa Nasaretin kodissaan osallistuen perheen elatukseen. Oli tullut aika Hänen ruveta suorittamaan sitä tehtävää, jota varten Hän oli maailmaan tullut: Murskata käärmeenpäätä ja voittaa ihmiskunta takaisin Luojalleen. Pyhä Henki oli ilmoittanut Johannes Kastajalle Jeesuksen tehtävän, koska Johannes Kastaja todisti

kansan edessä: ”Katso Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” Joh. 1:29. Tämä hetki oli erittäin juhmallinen. Taivas lähestyi maata. Kun Jeesus oli noussut kasteelta, laskeutui Pyhää Henki kyyhkyisen muodossa Hänen päälleen. Kuinka ihmeellistä tämä olikaan! Sitten oli vuorossa vielä suurempi ihme. Kuului Jumalan ääni: ”Sinä olet minun rakas Poikani; sinuun minä olen mielistynyt.” Luuk. 3:22.

Syntiinlankeemuksen jälkeen Jumala ei ollut lähestynyt maailmaa, se oli Jeesus, joka oli yhteydessä langenneen ihmissuvun kanssa. Miten ihmeellistä, nyt kuului Jumalan ääni Pojalleen. Yhteys Jumalan ja maailman välillä oli jälleen palautettu. Vihollinen tiesi tämän ja päätti panna liikkeelle kaiken voitavansa, kukistaakseen Jumalan Pojan. Nämä viikot kiusauksen korvessa olivat raskaat meidän Vapahtajallemme, mutta voitto oli täydellinen. Maallisen elämänsä lopulla tapahtui ”Kirkastusvuori kokemus.” Jeesus lähti vuorille ottaen mukaansa kolme läheisintä opetuslastaan. Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen. Sinä yönä tapahtui suuria ihmeitä. Jeesuksen luokse saapui taivaallisia vieraita. Mooses, joka oli elänyt Jumalan koulussa 120 vuotta, viimeiset 40 vuotta toiminut kansan johtajana Egyptistä Kanaata kohti ja Elia, suuri profeeta, Karmelin vuorella taistelun voittanut, nämä lähetettiin vakuuttamaan Isän rakkaudesta ristiä odottavalle Vapahtajalle. Ihmeellinen kirkkaus valaisi vuoren ja Jeesus oli myös kirkastettu. Taivaan pilvestä kuului Jumalan ääni. ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; kuulkaa häntä.” Matt. 17:5. Kaikkivaltias lähestyi maata tässä kirkkaassa pilvessä, tunnustaen Jeesuksen rakkaaksi Pojaksi.

”Ja minä sanon teille: monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioitsevat Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa.” Matt. 8:11.

Kun Jeesus oli syntynyt tuli idästä tietjiä kunnioittamaan tulevaa Kuningasta. Kun Jeesuksen elämä tässä maailmassa läheni loppuaan, tulivat kreikkalaiset lännestä Häntä etsimään. Nämä olivat kuulleet Jeesuksen voittoa ratsastamisesta Jerusalemiin, heillä oli ristiriitaisia tietoja tapahtumista ja Jeesuksesta. He esittivät opetuslapsille pyynnön tavata Jeesus. Hän meni keskustelemaan heidän kanssaan. Vapahtaja näki ikään kuin ristin ylitse, siihen päivän jollain Hän saisi koota pelastettunsa luokseen. Kuitenkin taistelu uuvutti Vapahtajaa ja Hänen kasvonsa kalpenivat. Hän rukoili: ”Isä, kirkasta nimesi!” Joh. 12:28. Vastaus tuli Isältä: ”Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava.” Joh.

12:29. Kreikkalaiset ymmärsivät nämä sanat, muut kuulijat eivät ymmärtäneet.

Jeesus sanoi: "Ei tämä ääni tullut minun tähteni, vaan teidän tähtenne." Joh. 12:30. Tämä ihmeen avulla kreikkalaiset uskoivat Jeesukseen Messiaana.

Näissä tapauksissa, kun Jumala puhui, nähtiin kirkas pilvi. Kun Jeesus oli ristillä pilvi oli pimeä, eikä yhtäkään rohkaisevaa lausetta kuultu. Kuitenkin meille kerrotaan, että Isä oli pimeässä pilvessä ja kärsi yhdessä Poikansa kanssa.

Jumalan siunausta Teille rakkaat sisaret ja veljet, olette kaukana, mutta kuitenkin niin lähellä.

S. M.

Rajaton rakkaus

Jumalalta

Kristus, tie totuus ja elämä antoi itsensä uhriksi langenneelle maailmalle ja Hänessä ovat kätkeytyneenä viisauden ja tiedon aarteet. Ihminen ei voi saada suurempaa lahjaa kuin Kristuksessa olevan perinnön... Jumala teki hänen Kaikkivaltiaan voimansa suureksi. Kun suunnitelma ihmisen pelastamiseksi perustettiin ja pantiin käyttöön, rajattomat rakkauden lähteet tuli ammennettua. Jumala ilmoitti luonteensa osoittamalla hyvyttä, laupeutta, armahtavaisuutta ja rakkautta itseensä puolustavan ja kapinoitsevan sukupolven pelastuksessa. Mitä vielä voisi tehdä, jota ei ole jo tehty pelastussuunnitelman toteuttamisessa?... Kristus jätti kuninkaalliset kartanot, ja otti häpeän ja kärsimysten elämän, hän ei kieltäytynyt kuolemastakaan ristillä, yhdistääkseen jumalisuuden ihmisyyden kanssa. Oletko niin sokaistunut itsekkyydestä ja saatanan viettelyksistä, että nämä ajatukset eivät aiheuta sinussa halua antautua Jumalalle ja alistua nöyrään elämään? Löytyykö hänen rakkaudelleen ja armahtavaisuudelleen vastaanottoa sinun sydämestäsi, joka yhdessä lahjassa antoi kaikki, mitä taivas on voinut antaa? - Review and Herald. 21.11.1912.

Jumalan rakkaus on kultainen ketju, joka sitoo rajoitetun ihmisen Häneen. Tämä rakkaus ylittää meidän ymmärryksemme. Ihmisen tie ei voi selittää sitä, ihmisen viisaus ei voi sitä käsittää. Vanhemmat rakastavat lapsiansa, mutta Jumalan rakkaus on suurempi, leveämpi ja syvempi kuin

ihmisen rakkaus voi olla isien rakkaus, joka sukupolvesta sukupolveen on virrannut ihmisten sydämistä, kaikki sävyisyyden lähteet, jotka avautuivat ihmislapsissa ovat vain kuin pieni lähde verrattuna valtamereen, kun vertaamme niitä Jumalan rajattoman ja ammentamattoman rakkauden kanssa. Ei ole kieltä, joka voi sitä selittää eikä ole kynää joka pystyy sen esittämään. Voit päivittäin ajatella sitä elämässäsi, ponnistellessasi ymmärtämään sitä voit ahkerasti tutkia Kirjoituksia, voit käyttää kaikkia voimia ja kykyjä, jotka Jumala on lahjoittanut sinulle, kuitenkin siitä jää rajattomuus. Voit tutkia iankaikkisesti ja kuitenkin et voi täydellisesti käsittää Jumalan rakkauden pituutta, leveyttä, syvyyttä ja korkeutta. - Signs of the Times, 23.7.1904.

Kristuksen kautta

Jokainen periaate, joita Jeesus opetti, oli Hänen elämänsä valaistus. Jumalan pyhä laki tämän elävän Edustajan kautta tuli kirkastetuksi. Hän oli rajaton Hengen Ilmoittajana. Hän ei lausunut epäileviä ajatuksia ja mielipiteitä, vaan puhdasta ja pyhää totuutta. Hän sanoi: “Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni.” Joh. 18:37. Hän ei rakentanut seiniä, jotka ovat niin korkeita, että maailman sukukunnat eivät voi hänen valonkantajansa välityksellä tulla siunatuiksi. Hän kutsuu ihmisiä Jumalan katselmukseen hänessä itsessään, että he voivat oppia tuntemaan hänen rajattoman rakkautensa. “Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” Joh. 3:16. Hän rakasti maailman niin paljon, että hän ei voinut antaa jotakin pienempää. Sen jälkeen, kun hän aloitti pelastustyön, Isäkään ei kieltäytynyt antamasta rakkaimpaansa, mikä vaadittiin, että työ tulee täytettyä. Hän antoi ihmisille mahdollisuuden, vuodatti siunauksensa heidän ylitseen, hän varasi heille pitkään kestäviä suosionosoituksia ja lahjoja siihen asti, kun maailmankaikkeuden koko aarrevarasto avautui niille, joiden puolesta hän tuli, pelastaakseen heidät. Sen jälkeen, kun hän kokosi yhteen kaikki taivaan rikkaudet ja hänen jumalallisen luonteensa kaikki apukeinot oli esitetty vapaasti, Jumala antoi niitä ihmiselle käytettäväksi, kuin ilmaisen lahjan. Mikä valtava rakkaus, jumalallisen ilmapiirin kaltainen, kiertää maapallomme ympäri! Mikä on tällainen rakkaus, joka vaikutti iankaikkiseen Isään, että hänen Poikansa ottaa ihmisen muodon ja kantaa sen taivaaseen - Youth’s Instruktor, 29.7.1897.

Meille...

Taivaallinen Isämme odottaa mahdollisuutta suoda meille täydellisen siunauksensa. Meidän etuoikeutemme on jouda runsain mitoin rajattoman rakkauden lähteestä. On ihmeellistä, että rukoilemme niin vähän. Jumala on valmis ja halukas kuulemaan mitättömimpienkin lastensa vilpittömän rukouksen, mutta olemme silti osoittaneet suurta haluttomuutta tehdä Jumalalle selkoa tarpeistamme. Mitä mahtanevat taivaan enkelit ajatella avuttomista ihmisparoista, jotka ovat alttiita kiusaukselle ja kuitenkin rukoilevat niin vähän ja osoittavat niin vähän uskoa, vaikka Jumalan rajattomasti rakastava sydän ojentautuu heitä kohti valmiina antamaan heille enemmän kuin he osaavat pyytää tai ajatella? Enkelistä on mieluista kumartua Jumalan edessä. Heistä on mieluista olla hänen lähellään. He pitävät yhteyttä Jumalaan ylimpänä ilonaan. Silti maan lapset, jotka niin suuresti tarvitsevat sitä apua, jonka Jumala yksin voi antaa, näyttävät tyytyväisiltä vaeltaessaan ilman hänen Henkensä valoa, ilman hänen läsnäoloaan. T. K. L. 81.

Toisille

Jumala olisi voinut uskon evankeliumin julistamisen ja kaikki rakkauden palveluun kuuluvat työt taivaallisille enkeleille. Hän olisi voinut käyttää muitakin keinoja aivoituksensa toteuttamiseksi. Mutta äärettömässä rakkaudessaan hän päätti tehdä meistä työtovereitaan itselleen. Kristukselle ja enkeleille, jotta me pääsisimme osallisiksi siitä siunauksesta, ilosta ja hengellisyyden noususta, joka tästä epäitsekästä palveluksesta koituu. T. K. L. 68.

Kun Kristuksen sanansaattajat esittävät evankeliumin sen yksinkertaisuudessa ja kuulijat ymmärtävät sitä sanaa, ei ole mitään, mikä voi tyydyttää rajattomaan rakkauden sydäntä, kuin että tämä sielu tulee hänen luoksensa, tunnustaa syntinsä ja todistaa sen uskon vaikutuksesta, se on hänen vanhurskautensa korkein ilo sille sielulle enkelit iloitsevat, kun he näkevät sieluja, jotka avautuvat ottamaan vastaan jaettua valoa ja Jumalan anteeksiantoa ja rakkautta. Kun ihmissydämessä nousee kiitollisuus taivaan enkelit yhtyvät kiitos lauluihin. Profeetta Sefanja puhuu Kristuksen ilosta yhdenkin sielun pelastumisesta. "Herra, sinun Jumalasi, on sinun keskelläsi, sankari, joka auttaa. Hän ilolla iloitsee sinusta, hän on ääneti, sillä hän rakastaa sinua, hän sinusta riemulla riemuitsee." Sef. 3:17. - Review and Herald, 29.5.1900.

Rakkauden risti

Ihmisen nykyinen ja ikuinen onni on siinä, saada Jumalan rakkaus ja pitää hänen käskynsä. Kristus on meidän Vapahtajamme. Hän on Sana, joka tuli lihaksi ja eli meidän keskuudessamme. Hän on lähde, jossa voimme peseytyä ja puhdistua kaikesta epäpuhtaudesta. Hän on kallisarvoinen uhri, joka on annettu ihmisten sovituksiksi. Maailman kaikkeus, lankeamattomat maailmat ja pahat voimat eivät käsitä, että Jumala ihmisen pelastamiseksi olisi voinut tehdä enemmän, kun hän teki. Ei voi koskaan ylittää hänen lahjaansa, hän ei voi osoittaa syvempää rakkautta. Golgata on hänen kruunajaisten paikka. Se on ihmistä kiinni, kokea hänen suuri rakkautensa, joka sisältää suurimman pelastuksen, mitä ihminen tarvitsee, koska Herran siunaukset tulivat mahdolliseksi ihmiselle. Meidän tulee osoittaa että pidämme arvossa Jumalan ihmeellistä lahjaa siinä, kun tulemme osalliseksi hänen jumalallisesta luonteestaan, kun pakenemme turmelusta, joka tulee maailman paheista. Meidän tulee osoittaa kiitollisuutemme Jumalalle siinä, kun tulemme Kristuksen kanssa työtovereiksi ja ilmoitamme maailmalle hänen luonteensa. Suuressa armossa Herra poisti suuren pimeyden verkon, joka oli hänen valtaistuimensa edessä, että voisimme nähdä häntä rakkauden Jumalana. The Youth's Instruktor, 17.10.1895.

Me haluamme antaa elämässämme esimerkin siitä, mitä Kristus on ja minkälaiseksi me voimme tulla. Jos voimme esittää langenneen maailman silmien edessä Jumalaa, me voimme puhdistautua ja kantaa Kristuksen vanhurskauden pukua ja kuolemattomuuden kruunua. Näyttää Jumalalle, että tämä on meidän osuutemme, koska Jeesus rakastaa meitä rajattomalla rakkaudella. Hän ei halua, että joku meistä menisi kadotukseen, vaan jokainen saisi elämän, tämän osoittaa Jumala meille. Herra auttakoon, että saavuttaisimme tämän perintöoikeuden. -(Manuscript 12, 1894) Sermons and Talks, Bd. I, 249.

E. G. White

Usko terveyden salaperäinen avain

Usko on se käsi, joka koskettaa äärettömyyttä.

»Jos vain saan koskettaa Hänen vaippaansa, niin minä tulen terveeksi.»
Matt. 9:21 Nämä sanat lausui eräs köyhä nainen, joka kahdentoista vuoden aikana oli kärsinyt ankarasta sairaudesta, niin että hänen elämänsä oli yhtä

ainoata taakkaa. Hän oli kuluttanut kaikki varansa lääkärinhoitoon ja lääkkeisiin vain saadaksensa kuulla olevansa parantumattomasti sairas. Mutta kun hän sai kuulla suuresta Parantajasta, heräsi hänen toivonsa jälleen. Hän ajatteli: »Kunpa vain pääsisin kyllin lähelle puhuakseni Hänelle, minä voisin tulla terveeksi.»

Kristus oli matkalla Jairuksen, juutalaisen rabbiinin luo, joka oli hartaasti pyytänyt Häntä tulemaan luokseen ja parantamaan hänen tyttärensä. Murtuneen isän rukous: »Minun tyttäreni on kuolemaisillaan, mutta tule ja pane kätesi hänen päällensä, niin hän paranee» Mark. 5:23, oli syvästi liikuttanut Kristuksen hellää, säälivää sydäntä, ja yhdessä päämiehen kanssa Hän heti lähti tämän kotiin.

He pääsivät vain hädin tuskin eteenpäin, sillä kansanjoukko piiritti Kristuksen joka puolelta. Raivatessaan itselleen tietä väkijoukon läpi Kristus saapui lähelle sitä paikkaa, jossa sairas nainen seiso. Kerta toisensa perästä nainen oli turhaan yrittänyt päästä lähelle Jeesusta. Nyt oli hänen tilaisuutensa tullut. Hän ei kuitenkaan tiennyt, miten pääsisi puhuttelemaan Jeesusta, eikä hän olisi tahtonutkaan häiritä Jeesuksen hidasta etenemistä. Mutta hän oli kuullut, että pelkkä Jeesuksen viitan kosketus tuottaisi parannuksen; ja pelaten menettävänsä tämän ainoan mahdollisuutensa hän työntyi eteenpäin sanoen itsekseen: »Kunhan vain saan koskettaa edes Hänen vaatteitaan, niin tulen terveeksi.»

Kristus luki naisen kaikki ajatukset, ja Hän raivasi tietä itselleen päästäkseen sille paikalle, jossa tämä seiso. Jeesus tiesi miten suurella avuntarpeella nainen oli, ja Hän tahtoi suoda tälle tilaisuuden kokeilla uskonsa voimaa.

Jeesuksen kulkiessa ohi nainen ojensi kätensä, ja hän onnistuikin hipaisemaan Jeesuksen viitan lievetä. Samassa silmänräpäyksessä hän tunsu olevansa terve. Tuohon kosketukseen hän oli kerännyt kaiken uskonsa, ja heti myös tuska ja voimattomuus katosivat. Tuona hetkenä hänestä tuntui, kuin olisi sähkövirta kulkenut läpi koko hänen olemuksensa. Hän tunsu olevansa täydellisesti terve. »Hän tunsu ruumiissansa, että oli parantunut vaivastaan.» Mark. 5:29.

Naisen sydämen täytti ääretön kiittollisuus ja hän olisi tahtonut ilmaista sen suurelle Parantajalle, joka yhdellä muulla kosketuksella oli tehnyt hänen hyväkseen enemmän kuin kaikki lääkärit yhteensä kahdentoista vuoden aikana; mutta hän ei uskaltanut. Hän pyrki kiittollisin sydämin pois väkijoukosta, kun Jeesus äkkiä pysähtyi ja kysyi ympärilleen katselleen:

»Kuka koski minun vaatteisiini?»

Pietari katsoi Häneen ihmeissään ja vastasi: »Mestari, väentungos ahdistaa ja pusertaa sinua, ja sinä sanot: 'Kuka se oli, joka koski minuun?'» Luuk. 8:45

Mutta Jeesus sanoi: »Joku minuun koski; sillä minä tunsin, että voimaa lähti minusta.» Luuk. 8:46. Hän saattoi erottaa uskon kosketuksen umpimähkäisistä töytäyksistä väentungoksessa. Joku oli koskettanut Häntä aivan erikoisessa tarkoituksessa ja oli myös saanut vastauksen.

Kristus ei tehnyt tätä kysymystä itsensä tähden. Hän tahtoi antaa opetuksen kansalle, opetuslapsilleen ja naiselle. Hän tahtoi herättää masentuneissa toivoa. Hän tahtoi osoittaa, että usko se juuri oli synnyttänyt tuon parantavan voiman. Naisen luja usko ei saanut jäädä Hänen siihen puuttumatta. Hänen kiitollisen tunnustuksensa täytyi koitua Jumalan kunniaksi. Kristus tahtoi naisen ymmärtävän, että Hän oli hyväksynyt hänen uskontekonsa. Hän ei tahtonut päästää naista luotaan vain puolinainen siunaus mukanaan. Naisen täytyi saada kuulla, että Kristus oli tietoinen hänen kärsimyksistään, että Hän sääli häntä ja iloitsi siitä, että nainen uskoi Hänellä olevan vallan pelastaa kaikki, jotka tulevat Hänen luokseen.

Katse naista kohden tähdättynä Kristus hellittämättä tiedusteli, kuka oli Häneen koskenut. Kun nainen käsitti nyt, että oli turha enää salata asiaa, tuli hän vavisten esille ja heittäytyi Jeesuksen jalkojen juureen. Kiitollisuuden kyyneleet silmissään hän kaikkien kuullen kertoi Jeesukselle, miksi hän oli koskettanut tämän viittaa ja kuinka hän samassa oli parantunut. Hän pelkäsi käyttäytyneensä liian tunkeilevasti koskettaessaan Jeesuksen viitan lievetä, mutta Kristuksen huulilta ei kuulunut hänelle ainoatakaan moitteen sanaa. Hän toi vain ilmi hyväksymisensä, ja se tuli rakastavasta, säälivästä sydäimestä, joka syvällä myötätunnolla ottaa osaa ihmisten kärsimyksiin. »Tyttyäreni», Hän sanoi lempeästi, »uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan.» Luuk. 8:48. Miten lohduttavia nämä sanat olivatkaan hänelle! Nyt ei enää pelko siitä, että hän olisi loukannut Jeesusta, samentanut hänen iloaan.

Jeesuksen ympärillä tungskeleva utelias kansanjoukko ei saanut mitään ihmeellistä elinvoimaa, mutta kärsivä nainen, joka lujassa uskossaan kosketti Jeesusta, sai terveytensä takaisin. Hengellisissäkin asioissa satunnainen kosketus eroaa uskon kosketuksesta. Usko Jeesukseen pelkästään maailman Vapahtajana ei voi milloinkaan parantaa

sielua. Pelastava usko ei ole yksinomaan evankeliumin totuuden tunnustamista. Oikea usko vastaanottaa Kristuksen henkilökohtaisena Vapahtajana. Jumala antoi ainokaisen Poikansa, jotta *minä* uskomalla Häneen »en hukkuisi, vaan saisin iankaikkisen elämän». Joh. 3:16. Kun tulen Kristuksen luo, on minun, Hänen sanojensa mukaan, uskottava, että saan osakseni Hänen pelastavan armonsa. Sitä elämää, jota nyt elän, minun on elettävä »Jumalan Pojan uskossa, Hänen, joka on rakastanut *minua* ja antanut itsensä *minun* edestäni.» Gol. 2:20.

Monet pitävät uskoa mielipideasiana. Mutta pelastava usko on sopimus, joka yhdistää ne, jotka vastaanottavat Kristuksen, läheiseen liittoon Jumalan kanssa. Elävä usko merkitsee lisääntyneitä voimia, lujittuvaa luottamusta, jonka avulla ja Kristuksen armosta sielu käy uusia voittoja kohti.

Usko on kuolemaakin väkevämpi. Jos saisimme sairastua uskossa kiinnittämään katseensa suureen Parantajaan, näkisimme ihmeellisiä tuloksia. Usko parantaa sekä ruumiin että sielun.

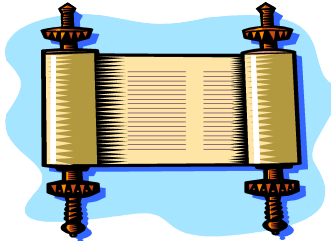
Työskennellessäsi paheiden uhrien hyväksi käännä heidän katseensa Jeesukseen, sen sijaan että osoittaisit heille sen kurjuuden ja perikadon, jota kohti he ovat kulkemassa. Opeta heitä katselemaan taivaan kirkkautta. Ja tämä on vaikuttava enemmän heidän ruumiinsa ja sielunsa parhaaksi kuin kaikki ne haudan kauhut, joista näitä kurjia ja näköjään parantumattomia ihmisraukkoja muistutetaan.

»Hän pelasti meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan.»

Sadanpäämiehen palvelija makasi halvattuna. Roomalaisten palvelijat olivat orjia, joita ostettiin ja myytiin toreilla ja usein kohdeltiin väkivaltaisesti ja julmasti. Mutta tämä sadanpäämies oli syvästi kiintynyt palvelijaansa ja toivoi hartaasti hänen paranevan. Hän uskoi Jeesuksen voivan parantaa palvelijan. Hän ei ollut itse nähnyt Vapahtajaa, mutta se, mitä hän oli kuullut Hänestä, herätti hänessä uskoa. Huolimatta juutalaisten kaavamaisuudesta tämä roomalainen oli vakuuttunut siitä, että heidän uskontonsa oli korkeampi ja parempi kuin hänen omansa. Hän oli jo poistanut ne kansallisen ennakkoluulon ja vihan esteet, jotka erottivat valloittajat ja voitettujen kansan toisistaan. Hän oli suhtautunut kunnioituksella Jumalan palvelemiseen ja oli kohdellut juutalaisia, Hänen palvelijoitaan, ystävällisesti. Kristuksen opetusten, sellaisina kuin ne oli hänelle selostettu, hän havaitsi tyydyttävän sielun tarpeita. Kristuksen

sanat saivat vastakaikua hänen omassa sielunelämässään. Hän piti kuitenkin itseään arvottomana lähestymään Jeesusta ja kääntyi juutalaisten vanhimpien puoleen, jotta nämä hänen puolestaan pyytäisivät Jeesusta parantamaan hänen palvelijansa... Kodin Suuri Lääkäri 41-45.

- Ilmoituksia -

Vuosijuhlat 16-18.08.2013

***Aihe: ”...että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä,
Isä, olet minussa ja minä sinussa...” Joh. 17:21***

Suomeen saapuu jos Luoja suo veli Francesco Caputo – Euroopan osaston johtaja

Pitkien sapattien aiheita

Pääaihe: “Kasvatuksen peruseriaatteita”

2. Kor. 3:18.

Historia ja profetia

06.07.2013.

Raamatun opettaminen ja tutkiminen

03.08.2013

Fysiologian opiskelu

01.09.2013.

Sydämellisesti tervetuloa!

